

Двете пастирчета

Сигурно много хора ще се възмутят от диалекта, на който говорят пастирчетата. Ще кажат "Ние у нашия/нашио/нашиот/нашиъ край не говори м/говори ме така/тъй!" Така е. Диалектът не е някой конкретен, а по-скоро сбор от различни диалекти. Да го кажем така - говорят на диалекта, на мястото, на което живеят.

- Значи братле войниците на лорд Брайън тихо пропъззели и изклали стражите. Успяли да влязат в шатрата на лорд Каси и го убили. Но когато стигнали до лорд Дари, той ги усетил. Скочил и извикъл. Така спасил останалите. Успял да извади меч си, но понеже не се бил разсънил, един от ония му нарязал краката...

- Глупости! Цялата работа я свършил Есмералда Лудата...

- Дрън, дрън. Лорд Дари казва, че това са измислици на лорд Брайън за да го унижат.

Двете пастирчета седяха и махаха с крака на ниския клон на старото дърво, израснало в края на поляната, на няколко метра пред гъстата гора, покриваща планинския хълм. На наклонената поляна пред тях преживяха стадата, събрани от четирите села, които се виждаха ниско долу в долината, през клоните на дърветата, които започваха рехаво в долния край на поляната и постепенно се съгъстяваха по склона надолу. В далечината, след долината, започваше нов, понисък склон, на който жълтееха и зеленееха ниви.

- Аз видех всичко братле!

- Ииихааа! Юууу!

Говедата продължаваха лениво да преживят. Само две от кучетата скочиха и се озърнаха при тоя вик, след това пак полегнаха и примижаха. Останалите се задоволиха само да наострят уши.

- Вярно братле! Да ми умрат говедата ако лъжа! Ей на - както си лежат, да не станат повече!

- Него ден бех у хана, да помагам на леля. Чичо беше за стока и аз требаше да помагам. Там беа лорд Дари и лорд Каси на една маса, някакви с жълти плащове имаше с тех, 4 човека, те беа на съседната. Имаше и още 5-6 войника, ама те пазеха отвън.

По едно време от страничната врата влезе една мома и седна на масата в ъгъла, така че лордовете да не я виждат, ама тя да ги чува. Беше със сиво наметало с качулка и не се виждаше много, че е с панталони отдоле.

Момата поиска патица и бира. Леля нещо замърмори, за жените, дето пътуват сами, ама момата ѝ показа неква монета, та леля се затири да носи най-едрата кълка и ме засили у мазето, да наляя от буретата у най-дълбокото, да е студена бирата.

Оная седеше и слушаше какво си говорят лордовете. Малко ядеше и малко пиеше. Повече слушаше.

- Бре ти само нея си гледал.

- Ми гледах я братле, не идват често сами моми в кръчмата, а и убавя беше пущината

- По едно време лорд Дари отиде до нужника. Като се върна, видя момата и отиде при нея.

- Ще благоволи ли милейди да дойде на нашата маса?

- Милейди ще благоволи да си остане на нейната.

Тогава лордът се наведе над момата и и зашепна нещо. След това почервене, изправи се и извика:

- Когато аз кажа, на някоя кучка да дойде при мене, тя идва веднага!

Момата му блисна бирата в лицето и каза:

- Милорд ми дължи халба студена бира.

Лорд Дари скочи към нея, ама оная се шмугна под масата зади него и лордът заби нос в патицата. Сетне скочи към нея пак, но се надяна на един стол, който тя бутна към него. Тогава лорд Дари извади мечта си и погна момата. Тя побягна, извади нещо от дрехата си, каза му нещо, разтърси го, после измъкна отнякъде един тънък меч започна да скача напред-назад и отбиваше ударите. Лордът сечеше, сякаш искаше да отсече черешата на двора, но оная все му избягваше. Тогава лорд Каси се намеси. По едно време двамата я сгасиха от двете страни. Рекох - край, свърши се. Тогава момата легна на пода и тутакси стана зади лорд Дари. Той пък седна. Оная му беше срезала жилите, де са над петите! Лорд Каси се спъна и намуши лорд Дари о крака. Она па се ядоса и го ръгна в корема.

Тогава она с жълтите плащове разбраха, че е зор и наскачаха. Като чуха шума, войниците отвън влезоха и те.

Момата застана до стената, пак извади нещото, говори му, клати го и като видя, че я наобикалят се разтича пак с мечта. Рекох - тая дълго няма да изкара! Па отидох до капака за

мазето, отворих го и извиках: "Милейди!". Оная тутакси разбра и скочи до мене и скочихме в мазето. Тя ли нещо им направй, она ли се беа захласнали, но не ни видеха! Ей на, да ми ?мрат говедата, не ни усетиха. Измъкнахме се през мазето у конюшната и момата ме взе на коня си, да не ми направят нещо, де съм й помогнал. Чак като чуха коня, она се усетиха и занаизкачаха, кой през врата, кой през прозорец.

Като минахме хълма, оная започна да се хилоти. Леле викам, тая превърте. Свърши се. Тя спре коня, скочихме а момата си мърмореше "Ще си умра някой ден от заплес!"

Извади нещо от дисагите, намаза с него онова, другото, де го вади у кръчмата. Кога наизкачаха войниците зади баира, оная им го показа и она паднаха! Да ми ?мрат говедата - как си вървеха, паднаха, кой бе на кон падна от коня и не можеха да станат!

Слънцето се бе спуснало ниско и печеше вече в лицата на момчетата. Те скочиха от досегашната си седалка и минаха зад дървото. Огледаха стадото. Говедата щяха да преживят още дълго и те нямаше какво да правят, освен да си говорят. Намачкаха високата трева до дървото и полегнаха с глави на дънера.

- След това пояздихме малко и дойдоха крилатите твари! - продължи разказа си пастирчето.

- Драконите ли?

- Да. Братле. Не се уплаших, кога станà боя. Кога ни гониха, бе ме страх, но се търпеше, ама като видех това, намокрих гашите. Не бех видел и не искам да видя повече такава! После ония нещо си говориха,

- Момата с драконите ли?

- Да бе, говореха си на някакъв език, нищо не вдянах, после ония отхвърчиха нанекъде, момата яхна надругаде....

- Значи драконите са изгорили лагера на лордовете.

- Не братле, Карлос, ковачът от горно село бил там да подковава конете и всичко видел.

Когато занесли лорд Дари, го сложили в шатрата, дето готвели за войската, да го превърже лечителят. Лордът размахвал меч и крещял, как ще нареже малката пачавра на филийки! А едно буре с бренди било спукано и го били налели във ведро, да не изтече. Лечителят искал да го ползва, да промива рани. Лордът съборил бурето с меча и то плиснало в огъня. Всичко - дърва, платнища, дрехи, всичко пламнало, едва изнесли лорда от шатрата и тя рухнала. Сухата трева пламнала и се запалили и другите шатри. Понеже много войници били пияни, не излезли навреме и някои изгорели, други били много опърлени.

- Сега лорд Дари иска да изкара лорд Брайън виновен.

Момчетата се надигнаха и откачиха дисагите, висящи на дървото. Извадиха питки и сирене.

- Те двамата водят спор за земя отдавна. Сега тъкмо лорд Дари си намерил повод за война.

- Лошо братле. Треба да дигаме стадата у високото у планината. Който и лорд да мине с войските, ще ги изколи.

Разказвачът бръкна пак в дисагите и извади нещо, прилично на свирка, с форма на дракон и го подаде на другия. Свирката беше лека, на глед бе направена от метал, но на пипане бе като дърво.

- Виж, какво ми даде лудата мома, преди да тръгне. Каза, ако изпадна в голяма опасност, да го надуя.

Приятелят му огледа предмета от всички страни, погледна и какво се вижда в отвора.

- Какво ли ще стане, ако го надуеш?

- Не знам братле. Като се сещам, какви ги видях, се моля никога да не идва толкова страшно, та да се налага да го пробвам!

Надраскано през април 2009-а година от Неандерталеца Джо

под [CC-BY](#) лиценз